

Od autorky bestsellera
JEDNÉHO DŇA V DECEMBRI

TAJNÁ AUTORKA

Iskry lietajú...
stránka po stránke.

JOSIE SILVEROVÁ

TAJNÁ
AUTORKA

TAJNÁ AUTORKA

JOSIE SILVEROVÁ

Original title: Josie Silver: SLOW BURN SUMMER
Copyright © Josie Silver, 2025
Cover design © Cover illustration by Kimberley Glyder
Translation © Monika Sitarčíková, 2026
Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2026

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.
FORTUNA LIBRI, a. s., Zadunajská cesta 8, 851 01 Bratislava
www.fortunalibri.sk
Redakčná a jazyková úprava Zuzana Reiselová

Prvé vydanie

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, miesta a udalosti sú buď výtvorom autorkinej fantázie, alebo sú použité fiktívne, a preto akákoľvek podobnosť so skutočnými živými alebo mŕtvymi osobami, obchodnými spoločnosťami, udalosťami či miestami je úplne náhodná.

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať, ukladať do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom, či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou, alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

BN: 150759/01

ISBN 978-80-573-0646-7

*Táto kniha je lúboštným listom adresovaným
úžasnej komunite čitateľov romantickej
literatúry. Ste najlepší na svete a navždy
vám budem vďačná za vašu podporu.*

1

„Mrzí ma to. Podržíte ho chvíľu, kým sa utriem? Akoby mal šiesty zmysel, vždy vycíti, že som sa prezliekol do čistého oblečenia, a ihneď ma ovracia.“

Kate sa zadívala na známe zelené dvere za vyčerpaným mladým mužom, ktorý jej podával bábätko. Najradšej by odmietla, ale ozval sa v nej materinský inštinkt. Dôverne poznala vyčerpanie, ktoré sa zračilo v mužových očiach, a tón v hlase čerstvého otecka na pokraji zrútenia. V duchu vzdychla a načiahla ruky k uplakanému bábätku s červenou tvárou.

„Radšej ho držte ďalej od seba. Práve naložil do plienky. Je ako granát. Človek nikdy nevie, ktorým koncom to z neho vyletí.“

„Áno, to sa stáva,“ prikývla Kate a snažila sa nenápadne pozrieť na hodinky, tak, aby pritom nenahla dieťa nabok. „Ahoj, drobček,“ zašepkala a razom sa v spomienkach preniesla do čias, keď bola Alice malá. Chlapček na ňu prekvapene hľadel, a keď ho pohladila po buclatom líčku, prestal plakať.

„Zrejme sa mu páčite. Mohli by ste si ho nechať. Prídem si poňho asi tak o osemnásť rokov,“ povedal muž, z napchatej prebaľovacej tašky vytiahol vlhčené obrúsky a utieral si predok mikiny.

„Verte mi, keď bude mať osemnásť rokov, budete si želať, aby bol znova malý. Aj vtedy bude vracať, ale z piva, nie z mlieka,“ prehodila Kate.

„Bože, pre jedno pivo by som teraz vraždil,“ vzdychol si muž, vzdal sa snahy vyčistiť škvrnu po vývratkoch a vložil vlhčené obrúsky do tašky. Vtom zachytil Katin pohľad a so smiechom pokrútil hlavou. „Nemyslel som to vážne.“

„Viem,“ prikývla Kate. „A časom to bude jednoduchšie.“

Zdvihla dieťa v náručí, oprela si ho hlavičkou o plece a počkala, kým si otec pripne nosič na hrud’.

„Ďakujem za pomoc,“ povedal, vzal si syna a pokrútil nosom. „Poďme pohľadať miesto, kde ťa prebalím.“

Kate sa obzrela, sledovala, ako si otec razí cestu obedňajším davom, a všimla si, že čierne sako má na pleci špinavé od vývratkov.

„Dopekla,“ zašomrala a vyzliekla si sako. Posledné dva dni strávila výberom oblečenia na pracovný pohovor a s týmto teda nepočítala.

Vzdychla si, hodila sako do najbližšieho odpadkového koša, vystrela plecيا a otočila sa k zeleným dverám. Boli otvorené, práve z nich vychádzal starší pán. Usmiala sa a ustúpila nabok, aby ho pustila.

„Nebojte sa, ja vás neovraciam,“ povedal muž, ktorý zjavne bol svedkom tej mrzutosti.

Nepatrne sa striasla, akoby sa chcela zbaviť nepríjemnej myšlienky.

„Máte trochu aj vo vlasoch,“ dodal a zahľadel sa na ňu.

Kate sa dotkla kučeravých vlasov, mala ich vlhké. „Božemôj,“ zastonala nešťastne a hľadala gumičku, ktorú zvyčajne nosila pri sebe. Vtom si uvedomila, že si ju vložila do vrecka saka, no to už nemala na sebe.

„Je v odpadkovom koši,“ pripomenul jej muž. Bol dokonale upravený a opálený, mal oblečené tvídové sako a vyleštené topánky sa ligotali na slnku. Pôsobil ako človek, ktorý by sa v takejto nepríjemnej situácii iste nikdy neocitol.

„Tak a je to jasné. Pochopila som,“ porazenecky rozhodila rukami a zadívala sa do nebies. „Nemôžem ísť na pracovný pohovor bez saka a s vývratkami vo vlasoch, všakže?“

Mlčky si ju prezeral, potom si odviazal kravatu a podal jej ju.

„Do vlasov,“ vysvetlil.

Kate si ju prekvapená vzala.

„Keď ste sa už dostali takto ďaleko,“ pokrčil plecami.

Sťažka preglgla a prikývla. Mal pravdu. Ešte to môže zachrániť. Zviazala si vlasy do chvosta a zhlboka sa nadýchla, aby si dodala odvalu.

„Ďakujem,“ povedala.

Muž prikývol, chvíľu na ňu uprene hľadel, potom sa otočil a stratil sa v dave na rušnej londýnskej ulici.

Charlie Francisco netušil, aká dráma sa odohrala pod oknami budovy, kde sídlila jeho kancelária. Sedel za stolom svojho zosnulého otca a pred sebou mal list Kate Elliottovej. Adresovaný bol Jojovi Franciscovi, ako väčšina pošty, hoci jeho otec zomrel už pred niekoľkými mesiacmi. Bol charizmatickým agentom talentov, známym ako lovec hviezd. Spoliehal sa výhradne na svoj inštinkt a vyjednávacie zručnosti, ktoré šikovne maskoval výstrednými spôsobmi. Jeho náhla smrť všetkých zaskočila, klientov, spoločníkov aj rivalov, no najviac Charlieho, jediného potomka, ktorý si neochotne zasadol na otcov trón.

Katin list prišiel minulý týždeň v hrubej bielej obálke s adresou úhľadne napísanou čiernym plniacim perom. Než obálku otvoril, prevracal ju v rukách s pocitom, že jej obsah bude niečím výnimočný. Možno sa v ňom ozval povestný otcov inštinkt.

Milý Jojo,

som si istá, že sa na mňa nepamätáte, ale pred dvadsiatimi rokmi som bola Vašou klientkou. Bože, keď to píšem, cítim sa stará. Akoby odvtedy ubehol celý život. A to doslova, moja dcéra Alice má už devätnásť a chodí na vysokú školu. Nepíšem Vám však preto (Ako ste si zrejme všimli, píšem rukou, lebo si pamätám, že neznášate technológie. Ale fialový atrament nikdy!).

A možno Alicin odchod je čiastočne dôvodom, prečo Vám píšem. Odišla z domu za novým dobrodružstvom, ja budem mať štyridsať a nedávno som odišla od manžela.

Ak sa na mňa vôbec pamätáte, tak pravdepodobne preto, že som zahodila svoju kariéru, aby som sa vydala a odsťahovala do zahraničia, čo ste nazvali kolosálnou chybou, ak si dobre spomínam. Vtedy ma to urazilo, ale mali ste pravdu. Stala sa tá najbanálnejšia vec – mal románik so sekretárkou. Nepochybne teraz prevraciate oči. Aj keď uplynulo dvadsať rokov, určite si užívate, že môžete povedať: „Ja som vám to hovoril.“ Nemám Vám to za zlé.

Je mi trápne, že Vám píšem po toľkom čase. Čiastočne dúfam, že sa mi tento list vráti, lebo ležíte na Bahamách so studeným drinkom v ruke, ale, samozrejme, viac si želim, aby ste stále boli najlepším agentom v meste a prijali pozvanie na obed a osobné ospravedlnenie. Mám na mysli skôr posedenie v parku so sendvičom v ruke, nie luxusnú večeru v nóbl reštaurácii, aby sme v tom mali jasno. Pravdupovediac, to je dôvod, prečo Vám píšem. Rozviedla som sa a všetky peniaze zostali manželovi. Dopekla aj s predmanželskou zmluvou, ktorú som

podpísala zaslepená láskou. Snažili ste sa ma varovať, keďže som Vás bola počúvala.

Je nereálne dúfať, že by sa pre mňa ešte našlo miesto v hereckom svete, Jojo? Viem, že by som musela začať odznova a ďaleko by som sa zrejme nedostala, ale s tým som zmierená.

Skončila som v malom byte a asi som už z herectva všetko zabudla, tak to radšej ukončím a hodím tento list do schránky, kým ma neopustí odvaha poslať ho. A áno, úmyselne Vám píšem list, nie e-mail, hádam si tým u Vás urobím očko. Ak ste sa náhodou nadobro vzdali fialového atramentu a prijali ste digitálnu revolúciu, môžete mi napísať na e-mailovú adresu kateactive@blinkmail.com.

Dúfam, že sa čoskoro uvidíme.

Kate

P. S.: Clive je korytnačka, ktorú so sestrou máme už tridsaťtri rokov. E-mailovú adresu som si založila krátko po rozvode a priznávam, že som vtedy popíjala víno. Clive sa pri mne zjavil práve vo chvíli, keď som premýšľala nad názvom e-mailovej adresy, a vtedy sa mi to zdalo ako dobrá voľba, lebo bol vždy jediný, na koho som sa mohla spoľahnúť. Teraz však musím vysvetľovať, kto je Clive, a to už také zábavné nie je, takže ju zmením na niečo profesionálnejšie.

Nech bola tá Kate Elliottová ktokoľvek, zjavne nevedela, že otec zomrel. Jej úprimný list ho natoľko zaujal, že požiadal asistentku, ktorú zdedil spolu s agentúrou, aby mu zo starostlivo uschovávaného archívu priniesla všetky informácie o nej.

O chvíľu mu položila na stôl tenké dosky z konopného papiera s pripnutou fotografiou.

„Ďakujem, Felicity,“ zamrmľal, keď už asistentka odchádzala. V agentúre bola zamestnaná dvadsaťpäť rokov. Svoj pracovný čas delila medzi pomoc Jojovi pri hľadaní talentov a Fione Foxovej, ktorá mala kanceláriu oproti, s autormi. Felicity celé roky tvorila medzi nimi pevný most a držala agentúru pokope.

Pod fotografiou bola zastrčená rukou napísaná poznámka. Ihneď spoznal otcov nezameniteľný rukopis a typický fialový atrament.

Hlúpe dievča! Všetok ten talent vyšiel navnivoč, a hneď na začiatku. Vychádzajúca hviezda zhasla. Taká škoda! A prečo? Pre zdanlivý pocit lásky k niekomu sa vzdala svojho sna? Vráti sa, o tom niet pochyb.

Charlie si vzdychol. Jeho otec mal nos na ľudí a nič ho nerozčúľilo viac ako premrhaný talent.

Zadíval sa na otcov portrét, ktorý visel v kancelárii, a priam počul, ako mu povedal, že si má spočítať dve a dve. Na jednej strane mal v rukách list od neznámej herečky, na druhej strane ponuku práce pre neznámu tvár, ktorá mala vystupovať v reklame ako autorka románov. Pozorne si prezrel Katinu fotografiu. Mala jasnozelené oči a na pleciah jej padali gaštanovohnedé vlasy. Fotografia vznikla pred dvadsiatimi rokmi, ale teraz by mohla vyzeráť ako spisovateľka. V liste sa vyjadrila jasne – bola rozvedená a zúfalo potrebovala prácu. Pravdupovediac, aj tak nemal na túto úlohu nikoho. Otvoril si e-mailovú schránku a napísal Katinu adresu. V tomto sa s otcom zásadne líšili. Uprednostňoval elektronickú komunikáciu pred fialovým atramentom.

Zadíval sa na hodiny a s povzdychom vložil Katin list do obálky. Nezáležalo na tom, či sa Kate na túto úlohu hodila alebo nie, neunúvala sa totiž prísť na pohovor.

Kate vstúpila do budovy, vyšla po úzkom drevenom schodisku a cez zasklené dvere s nápisom „Francisco & Foxová“ vošla na recepciu s rovnakým pocitom vzrušenia ako kedysi. Živo si spomínala, ako si vtedy sadla na tú istú ošúchanú koženú pohovku, a bola si istá, že ju privítala tá istá asistentka ako teraz. Známe prostredie trochu zmiernilo jej nervozitu. Bude Charlie Francisco vernou kópiou svojho otca? Vyrúti sa z kancelárie a vyštekne jej meno, aj keď bude stáť len na krok od neho?

Sedela na recepcii a náhle zdvihla zrak, keď asistentke zazvonil telefón a prísny ženský hlas sa dožadoval kávy. V Kate sa ozvala stará úzkosť. Očami zablúdila k dverám, na ktorých stálo veľkými písmenami „Fiona Foxová“. Jojova dlhoročná obchodná partnerka bola ešte stále v hre a podľa toho, čo Kate počula, bola rovnako ostrá ako pred dvadsiatimi rokmi. Keď bola Kate mladá, Jojo a Fiona boli pre ňu ako desiví rodičia. Vždy, keď sa ocitla v náročnej situácii, položila si otázku, čo by asi urobila Fiona Foxová. V tejto chvíli si však želala jediné, aby Fiona Foxová nevyšla z kancelárie a nezbadala ju, keďže sa zo všetkých síl usilovala zachovať si poslednú štipku dôstojnosti.

Mala šťastie, lebo Charlie ju nenechal dlho čakať, za čo mu bola vďačná. Samozrejme, pred stretnutím si ho vyhľadala na internete a našla jeho firemnú fotografiu, ale aj tak ju zaskočilo, že bol úplný protiklad svojho otca. Jojo pripomínal teriéra, bol

veľká osobnosť v malom tele, hoci vďaka honosným obedom sa mu košľa na bruchu napínala na prasknutie. Kate bola v tej istej miestnosti, s tou istou asistentkou, ale Francisco bol úplne iný. Bol vysoký a nemal veľký pupok. Pristúpil k nej a vystrel ruku so žiarivým úsmevom, ktorým by zapadol skôr do kalifornského baru ako do londýnskej kancelárie.

„Kate?“ oslovil ju.

Na rozdiel od otca nemal štekavý hlas a biela košľa sa mu napínala na objemnom bicipse, nie na bruchu. Pripomínal skôr vlka ako teriéra a vykoľajil ju viac ako dieťa, čo jej ovracalo sako.

Vyskočila z pohovky, podala mu ruku, pričom dúfala, že nemá spotenú dlaň. Ak aj mala, nedal to najavo, len nepatrne kývol hlavou s profesionálnym výrazom na tvári. Premeriaval ju zvedavým pohľadom, akoby z jej neupraveného vzhľadu ihneď usúdil, že sa nehodí na rolu, ktorú jej chcel ponúknuť. V očiach mu zachytila dokonca náznak sklamaní.

„Prepáčte, že meškám,“ ozvala sa. Zaváhala, či to má rozviešť, lebo detské vývratky nie sú najlepšia téma na začiatok pohovoru. Navyše, ešte viac ju znervóznilo, ako rýchlo si o nej urobil zjavne nesprávny obraz.

„Nech sa páči,“ pozval ju do kancelárie a zatvoril dvere.

V miestnosti stál ten istý drevený stôl a kancelárske kreslo. Zacítila však inú vôňu. Kedysi sa v kancelári vznášal pach cigár a potu. Teraz cítila jemnú kolínsku, čerstvú kávu a sviežosť, akoby práve vyšiel zo sprchy po rannom behu.

„Váš otec vravieval, že z toho kresla kormidluje obrovskú loď,“ prehodila a v myšlienkach zabľúdila do spomienok.

„Povedal vám aj to, že vás ochráni pred ľadovcami?“ spýtal sa Charlie a ukázal na stoličku na náprotivnej strane stola.

Kate sa dramaticky chytila za srdce. „Naznačujete, že to nehovorieval len mne?“

Charlie potľapkal po operadle kresla a sadol si. „Z tohto kresla velil celej flotile.“

„Ako Napoleon,“ dodala Kate.

Očami zabľúdil k otcovmu portrétu. „To prirovnanie by ho určite pobavilo.“

„Nuž, zvyčajne mal pravdu,“ poznamenala Kate. „V mojom prípade určite áno. Ako som napísala v liste, keď som bola za kormidlom ja, narazila som na plytčinu.“

Charlie pri tých slovách ani okom nemihol. Jej úprimnosť a snaha zľahčiť situáciu ho evidentne nevyviedli z miery.

„Mali ste náročné obdobie.“

Kate sa úprimne zasmiala. „Tak trochu.“ Odkiaľšala si a pripomenula, že tam nie je preto, aby sa utápala v spomienkach na staré časy. „V e-maile ste spomínali nejakú rolu, na ktorú by som sa hodila.“

Možno to bola len hra svetla, ale zazdalo sa jej, že v jeho tmavých, prísnych očiach sa čosi mihlo. Oľutoval, že ju pozval, a uvažuje, či jej má vôbec hovoriť o tej práci? Sklopil zrak a zahľadel sa na stôl. Kate urobila to isté a očami spočinula na doskách, na ktorých sa vynímala jej fotografia pred dvadsiatich rokov a poznámka napísaná jasnofialovým atramentom, takým typickým pre Joja. Charlie naň rýchlo hodil objemný fascikel.

„Táto kniha potrebuje autora,“ povedal a opálenou rukou potľapkal po čistom bielom obale.

„Veď ho má, nie?“ namietla Kate zmätene.

Z jeho výrazu nedokázala nič vyčítať. „Má, ale tá osoba nechce, aby jej meno svietilo na obálke.“

„Je na tom niečo zlé?“

„Práve naopak,“ Charlie pokrútil hlavou. „Ide o krásny ľúbostný príbeh.“

Kate sa z toho nevedela vysomáriť. „Prepáčte, ale nerozumiem, o čom hovoríte,“ pokrčila plecami.

Bubnoval prstami po fascikli, akoby ju nabádal, nech sa trochu zamyslí. „Je dielom uznávaného autora, ibaže nezapadá do jeho repertoáru. Odchýlil sa od obvyklého žánru a nechce, aby vyšla pod jeho menom.“

„Tak prečo ju nevydá pod pseudonymom?“

Charlie starostlivo volil slová. „Je to trochu zložitejšie. Neželá si, aby ho akýmkoľvek spôsobom spájali s touto knihou. Nechce riskovať, že pseudonym si jedného dňa niekto spojí s ním.“

„Takže na obálke by bolo moje meno a moja fotografia?“

Prikývol a sledoval, ako zareaguje.

„Čo by z toho pre mňa vyplývalo?“ spýtala sa a uvažovala, či by do toho išla. „Okrem toho, že by som potrebovala novú fotografiu.“

„To určite, takú, na ktorej nie ste pubertiačka,“ odvetil s náznakom sarkazmu.

„Mala som vtedy devätnásť a bola som hlúpa,“ odsekla podráždene. „Teraz mám tridsaťdeväť a podľa všetkého som stále hlúpa,“ dodala.

V očiach sa mu zablysklo porozumenie. Otvoril ústa, že niečo povie, no rozmyslel si to. Vzal do rúk rukopis a než znovu prehovoril, nasadil profesionálny výraz.

„Bude uvedená ako debut, takže sa nemusíte obávať osobných rozhovorov. Vaša fotografia bude na sociálnych sieťach, absolvujete nejaké online rozhovory, podcasty a podobne. Nič náročné. Samozrejme, vydavateľ vám poskytne všetky potrebné informácie. Ale potrpíme si na dochvilnosť,“ dodal po krátkej odmlke.

„Tak pardon!“ ohradila sa Kate. „Keď to musíte vedieť, vonku pred budovou ma ovracalo dieťa.“

Charlie prižmúril oči, akoby jej neveril.

Kate si stiahla z vlasov kravatu, ktorou ich mala zviazané do chvosta. Pri zápachu vývratkov znechutene pokrčila nosom.

„Dal mi ju jeden muž, aby som si vyplá vlasy. Tie sú dôkazom, že hovorím pravdu.“

Charlie si vzdychol a podal jej gumičku z pohárika na stole.

Kate potlačila nutkanie streliť ju doňho ako vzdorovitá pubertiačka a znovu si vlasy stiahla do chvosta. Keby tak zúfalo nepotrebovala prácu, vstala by a teatrálne by odišla. No vystrela plecيا a zachovala sa ako dospelá žena.

„Budem vystupovať pod svojím menom?“

Charlie chvíľu uvažoval. „Pokladáte to za problém?“

Nervózne si hrýzla peru a premýšľala. „Ak to mám vnímať ako hereckú rolu, bude pre mňa jednoduchšie nepoužívať svoje meno.“

Celkom sa jej pozdávala predstava vybudovať svoje nové ja od základov.

„Môžem vedieť, kto je autorom toho diela?“

„Nie. Bude to tak lepšie, aspoň nebudete musieť uchovávať tajomstvo.“

Založila si ruky na hrudi a zadívala sa naňho.

„Ste to vy?“

„Ako vám to zišlo na um?“ vyvalil oči.

Kate nadvihla obočie. „Pôsobíte na mňa ako muž, ktorý by nechcel, aby niekto vedel, že píše ľúbostné romány.“

„Keby som ho napísal, bol by som na seba hrdý,“ vyhlásil po krátkej odmlke.

„Čo ak budem mať otázky k deju? Mala by som ho poznať odpredu-odzadu, aby som bola pripravená na všetko.“

Trochu si povolil viazanku a sťažka preglgol. „Najprv by ste si mohli ten rukopis prečítať,“ navrhol a posunul fascikel po

stole k nej. „Berte to ako scenár. Prečítajte si ho a uvidíte, či vám prehovoril do duše.“

„Vyjadrujete sa ako váš otec,“ podotkla, lebo aj keď sa Charlie od Joja v mnohom líšil, použil rovnakú frázu.

„Učil som sa od majstra,“ povedal. „Viem, že je to netypická práca. Určite ste niečo také nečakali. Ak sa rozhodnete prijať ponuku, uisťujem vás, že sa vám štedro odmením.“

Pri jeho slovách si pripomenula, že má hlboko do vrecka a nie veľa možností, ako si zarobiť.

„Dáte mi zopár dní na prečítanie rukopisu, než sa rozhodnem?“

„Pravdaže,“ prikývol a vstal, aby ju vyprevadil. „Koľko budete potrebovať.“

Charlie Francisco sa otcovi nepodobal výzorom ani spôsobmi. Jojo sa správal otcovsky, ale nepredvídateľne. Kate bola pri ňom vždy ako na ihlách. Charlie rozhodne nepôsobil na ňu otcovsky a vyvolal v nej úplne iné pocity, než očakávala.

Pred stretnutím sa Kate obávala, že bude jedna z mnohých uchádzačiek o rolu, no keď kráčala k vlakovej stanici s rukopisom v taške, uvedomila si, že Charlie Francisco nemal nikoho iného, kto by sa hodil na úlohu nastrčeného autora.

3

Charlie si sotva sadol, keď Kate vyprevadil z kancelárie, a už sa dnu vrútila Fiona Foxová, pričom sa neunúvala zaklopať.

„Takže?“

„Poďte ďalej, Fi,“ povedal s úškrnom.

„Súhlasila?“

„Vraj si to premyslí.“

„Premyslí?“ zopakovala Fiona. „Tá žena sa ocitla na dne, v životopise má dvadsaťročnú dieru a chce si to premyslieť?“

Charlie mal občas pocit, akoby jeho otec ešte vždy bol v budove.

„Dajme jej čas, aby si prečítala rukopis,“ povedal. „Musí sa jej naozaj páčiť, a som presvedčený, že bude.“

„Bola oblečená ako čašníčka, ktorá hľadá prácu. Aspoň že vyzerala dosť bohémsky, aby to ustála,“ podotkla Fiona a zvierala operadlo stoličky prstami, na ktorých sa vynímali drahé prstene. „Čo mali znamenať tie vlasy zviazané kravatou? Prišla neskoro a rovno z nejakého bordelu? Na túto rolu potrebujeme niekoho spoľahlivého, Charlie. Myslíš, že sa na ňu hodí? A tá lacná bižutéria!“ striasla sa, akoby opovrhovala každým, kto nemá rovnaký vkus a nedbá dostatočne na vzhľad a vlasy. Fiona Foxová si vytvorila svoj typický štýl v deväťdesiatych rokoch, odvtedy sa ho nevzdala a nepodľahla módnym trendom. Na Charlieho Kate Elliottová nepôsobila

bohémsky, ale bolo mu jasné, čo mala Fiona na mysli. Ani snehobiela blúzka neodpútala pozornosť od nedbalo stiahnutých kučeravých vlasov a masívnych strieborných náramkov. Katina úprimnosť bola preňho príjemnou zmenou. Napriek všetkému, čo ju podľa jej listu v živote postretlo, nepôsobila zúfalo ani nešťastne.

„Myslíte, že je čestné žiadať od nej niečo také?“ spýtal sa. „Také klamstvo?“

„Je predsa herečka, no nie?“ rozhodila Fiona rukami. „Nevrťaj sa v tom, Charlie, je to hlúposť. Spisovatelia odjakživa publikujú pod pseudonymami. Pracuješ v tomto biznise dosť dlho na to, aby si vedel, že z istého uhla pohľadu je to to isté.“

„S takými vecami sa nestretávam. Ak to niekedy praskne, pre PR to bude hotová pohroma,“ pokračoval Charlie a snažil sa otočiť to na sféru, ktorá by Fionu zaujímala, keďže Kate Elliotová jej zjavne bola ukradnutá.

„Tak dohliadni na to, aby to neprasklo,“ vyprskla Fiona a prepichla ho pohľadom. „Prvoradé je zveriť ju do rúk správnej osobe, lebo chyby si nemôžeme dovoliť. Má na to, či nie?“

Aj keď videl Kate po prvý raz, bol si istý, že to zvládne. Do jeho kancelárie vniesla závan čerstvého vzduchu bez zvyčajnej dávky sarkazmu či náznaku rôznych hier.

„Uvidíme, čo povie na rukopis, a potom sa rozhodneme.“

Fiona pokrútila hlavou. „Zavolaj jej. Nemáme čas prispôbovať sa jej. Ona pracuje pre nás.“

„Fi, odišla odtiaľto pred desiatimi minútami. Ešte nestihla prísť ani na vlakovú stanicu, nieto aby si prečítala rukopis.“

„Nemusí si ho prečítať. Potrebujeme niekoho, kto vie myslieť samostatne a rozhodnúť sa na základe intuície. Vynájde sa, keď ju zaženú do úzkych? Lebo to bude jej úlohou. Nebude mať týždeň na to, aby si premyslela, čo povie či urobí,“ vyhlásila

rozhodne Fiona a sadla si na stoličku oproti nemu. „Zavolaj jej, Charlie, a uvidíme, z akého je cesta.“

Charlie nevedel, čo si má myslieť. Fiona bola odjakživa súčasťou jeho života ako otcova priateľka a obchodná partnerka. Bola neoblomná a chladná ako kameň, ale v zásuvke stola skrývala knihu *Slepačia polievka pre dušu* a každý mesiac prispievala na útulok pre mačky, pričom by oboje poprela. Fiona Foxová bola stálicou vo vydavateľskom aj v Charlieho svete a teraz využívala ich komplikovaný vzťah vo svoj prospech, tak ako už mnoho ráz predtým.

„Dobre,“ Charlie s povzdychom vzal do ruky mobil, „ale podľa mňa riskujeme, že o ňu prideme, ak na ňu budeme priveľmi tlačiť.“

„Ak z toho vycúva, tak radšej teraz ako až potom, keď bude jej meno na obálke knihy.“

Fiona sledovala, ako vyťukal číslo a zapol hlasitý odposluch. V duchu si hovoril, že by bolo lepšie, keby sa ozvala odkazovka. Predstavil si, ako Kate čaká na nástupišti, keď jej zazvoní mobil, ako ho hľadá v taške, pričom jej náramky štrngocú o fascikel.

„Charlie, voláte priskoro,“ ozvala sa pobaveným hlasom.

Fiona nahnevane nadvihla obočie, akoby naznačovala, že by sa Kate mala správať úctivejšie.

„Ďakujem, že ste dnes prišli, Kate, rád som vás spoznal.“

Kate sťažka vzdychla. „Chcete mi oznámiť, že ste si to rozmysleli, lebo som meškala, hoci som vysvetlila prečo?“

„Nuž, to nie...“

„Alebo Fiona Foxová je proti mne, pretože...“

Charlie zatvoril oči. Nemal najmenšiu chuť pozrieť sa na ženu, ktorá sedela oproti nemu. „Fiona je tu pri mne,“ skočil Kate do reči, než stihla povedať niečo, čo by ju stálo prácu skôr, ako ju dostala. „Zhodli sme sa, že sa na tú úlohu dokonale

hodíte, tak vám chcem navrhnúť, aby ste sa zastavili, a dotiahneme detaily.“

Na druhej strane linky zostalo ticho, z reproduktora sa ozýval len ruch stanice.

„Mohla by som si najprv prečítať ten rukopis, ako sme sa dohodli?“

Fiona zagúľala očami a zaľukala dlhými krvavočervenými nechtami po ciferníku zlatých hodínok.

„Daj jej dvadsaťštyri hodín,“ zašepkala hrozivým hlasom.

Charlie pokrútil hlavou. „Čoho? Života?“ vyprskol, pričom dúfal, že dosť potichu, aby to Kate nepočula.

„Ozvem sa, keď si ho prečítam,“ ozvala sa Kate pokojne. „V pondelok, môže byť?“

Fiona rozhorčene rozhodila rukami, hoci bol už piatok.

„V pondelok, dohodnuté,“ odvetil a pomyslel si, že by bol lepšie urobil, keby jej nevolal, nakoniec v očiach oboch žien vyzeral ako hlupák. Položil mobil na stôl a zadíval sa na Fionu. „Tak a je to. V pondelok sa dozvieme, či je to tá správna osoba.“

Fiona prudko vstala. „Tvoj otec by to vedel hneď, ako by ju uvidel,“ precedila a zvrtila sa na podpätku.

Fiona pri každej príležitosti nekompromisne porovnávala Charlieho s otcom. Dúfal, že keď sa spamätá z jeho straty a zvykne si na Charlieho menej agresívny štýl práce, bude zhovievavejší. Pravdupovediac, ešte vždy hľadal svoj štýl práce. Nemal v pláne stať sa otcovým nástupcom. Nebyť nepríjemného rozvodu, stále by bol v Los Angeles po uši zahrabaný v scenároch a behal by z jedného stretnutia s filmovým štúdiom na druhé. Byť manželom dcéry jedného z najostrejších hollywoodskych agentov bolo skvelé, až kým sa neukázalo, že ani také veľké mesto ako Los Angeles nie je dosť veľké pre oboch. Otec bol od radosti celý bez seba, keď požiadal o ruku Taru,

jediné dieťa jeho starého priateľa z brandže. V príhovore na svadbe hovoril so šampanským ruke a so slzami v očiach o spojení dvoch legendárnych dynastií. Vtedy mal aj Charlie pocit, že našiel v živote správne miesto, ľudí a zmysel. Jeho ani Taru práca agentov nelákala, ale obaja vyrastali vo filmovom priemysle, takže svoj príbeh lásky pretavili do úspešného scenáristického dua a písali romantické príbehy iných ľudí.

Rozvod niesol ťažko. Až tak ťažko, že otec prišiel do Los Angeles a odmietal odísť, kým sa s ním nevráti domov do Londýna. Domov. V tom bol ten háčik. Nikde sa necítil doma. Nie v bezduchom a nablýskanom plážovom dome v L. A., ktorý bol bez Tary prázdny. A už vôbec nie v otcovom londýnskom mestskom dome, kde zastal čas. Zariadila ho Charlieho teraz už zosnulá matka pred tridsiatimi rokmi a odvtedy sa v ňom nič nezmenilo. Musel však uznať, že otec robil všetko pre to, aby bolo o syna dobre postarané, aj keď jeho pomoc v tom čase nevedel dostatočne oceniť. Nikdy netúžil po kariére hľadača talentov, ale súhlasil, že bude pracovať s otcom. Do agentúry Francisco & Foxová nastúpil najmä preto, aby nemusel otcovi najať domácu, ktorá by sa postarala o to, že nebude raňajkovať whisky. Potom otec zomrel a Charlie zakotvil v jeho kresle, či sa mu to páčilo alebo nie. A Fione sa to poväčšine nepáčilo.